

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.09.2008, sp. zn. 8 Tdo 1114/2008, ECLI:CZ:NS:2008:8.TDO.1114.2008.1

Číslo: 59/2009

Právní věta: Zahájením trestního stíhání (sdělením obvinění) se přerušuje běh promlčecí doby a ohledně stíhaného činu počíná běžet nová promlčecí doba [§ 67 odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zák.]. Jestliže pouze v důsledku změny trestního zákona (např. novelou ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. vymezujícího výši jednotlivých kategorií škody) dojde v průběhu trestního stíhání ke zmírnění právní kvalifikace již stíhaného činu, pak tato okolnost, i když se vzhledem k ustanovení § 67 odst. 1 tr. zák. promítne do kratší promlčecí doby, je podle § 16 odst. 1 tr. zák. významná jen pro konec této kratší promlčecí doby, jejíž počátek vyplývá z ustanovení § 67 odst. 4 tr. zák. Změnou trestního zákona se zpětně neruší účinky úkonů, které byly učiněny podle dřívější právní úpravy a jež způsobily přerušování promlčecí doby. *) *) Pozn.: srov. právní názor vyslovený v poslední větě ve vztahu k úpravě účinné od 1. 1. 2010 v ustanovení § 34 odst. 4 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.09.2008

Spisová značka: 8 Tdo 1114/2008

Číslo rozhodnutí: 59

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Časová působnost trestních zákonů, Promlčení trestního stíhání

Předpisy: § 16 odst. 1 tr. zák.

§ 67 odst. 1 tr. zák.

§ 67 odst. 3 písm. a) tr. zák.

§ 67 odst. 4 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. Š., proti němuž je vedeno řízení proti uprchlému podle § 302 a násl. tr. ř., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. 5 To 321/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 14 T 92/2005.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 24. 5. 2007, sp. zn. 14 T 92/2005, byl obviněný J. Š. uznán vinným, že:

„v přesně nezjištěné době první poloviny roku 1992, v úmyslu se obohatit, vylákal na poškozeném V. P., uzavření dohody, že prostřednictvím své společnosti Š + Š - Š. J., za jeho prostředky koupí od společnosti P. P., s. r. o., tahač zn. Volvo F 12 4×4, který následně převede do vlastnictví poškozeného, dne 18. 6. 1992 uzavřel se společností P. P., s. r. o., kupní smlouvu a dne 9. 12. 1992 vozidlo společně s poškozeným převezl z mateřské společnosti P. GmbH v SRN do sídla společnosti P. P., s. r. o., v souvislosti s tím oproti faktuře v přesně nezjištěné době měsíce listopadu 1992 před pobočkou České spořitelny, a. s., v P., převzal od poškozeného částku 300 000 Kčs a ve dnech 9. 12. 1992 až 14. 12. 1992 oproti faktuře částku ve výši 2 200 000 Kčs s tím, že peníze použije na úhradu kupní ceny vozidla, kdy současně předal poškozenému originál technického průkazu k přihlášení vozidla do evidence, avšak za vozidlo společnosti P. P., s. r. o., nikdy nezaplatil a peníze získané od poškozeného použil pro svoji potřebu, na základě čehož nemohlo přejít vlastnické právo k vozidlu na poškozeného, který vozidlo fakticky nikdy nevlastnil, čímž mu způsobil celkovou škodu ve výši 2 500 000 Kčs“.

Takto zjištěné jednání obviněného soud právně kvalifikoval jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. ve znění zák. č. 362/2003 Sb. a 135/2006 Sb. a podle § 250 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. mu uložil souhrnný trest odnětí svobody ve výměře dvou roků, pro jehož výkon jej podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařadil do věznice s dozorem. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. zároveň zrušil výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 27. 1. 1994, sp. zn. 2 T 96/92, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. obviněnému uložil povinnost k náhradě škody poškozenému V. P. ve výši 2 500 000 Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 tr. ř. tohoto poškozeného se zbytkem jeho nároku odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Již soud prvního stupně se zabýval námitkou obviněného, že jeho trestní stíhání bylo promlčeno; konstatoval, že k promlčení trestního stíhání v dané věci v žádném případě nedošlo, a proto ani není důvod k jeho zastavení. Tento závěr odůvodnil tím, že trestní stíhání obviněného bylo zahájeno v roce 2000, kdy stále ještě bylo na místě posuzovat skutek podle § 250 odst. 4 tr. zák. s promlčecí dobou 12 let. O mírnější právní kvalifikaci s kratší promlčecí dobou bylo možno uvažovat až od 1. 1. 2002 v souvislosti s novelizací trestního zákona zákonem č. 265/2001 Sb.

Proti odsuzujícímu rozsudku podal obviněný odvolání, o němž Městský soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. 5 To 321/2007, tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

Také soud druhého stupně se k námitce obviněného ohledně promlčení trestního stíhání uplatněné i v podaném odvolání vyjádřil ve zkratce tak, že ve sdělení obvinění byl skutek kvalifikován správně podle tehdy účinného zákona jako trestný čin s horní hranicí sazby trestu odnětí svobody do dvanácti let, tedy s dvanáctiletou promlčecí dobou. Až později v přípravném řízení došlo v důsledku změny zákona k tomu, že skutek byl překvalifikován jako trestný čin s horní hranicí sazby osmi let. Proto na projednávaný případ nelze aplikovat judikát Nejvyššího soudu publikovaný pod č. 6/2007 Sb. rozh. trest.

Obviněný (dále též „dovolatel“) s takovým rozhodnutím odvolacího soudu nesouhlasil a prostřednictvím svého obhájce Mgr. M. P. podal proti němu dovolání, v němž uplatnil dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. e), g) tr. ř. (v odůvodnění dovolání ale již nerozlišil, které z níže uplatněných argumentů chce pod ten který důvod dovolání podřadit).

Ve svém podání obviněný odkazoval především na rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněná pod č. 40/1998 a č. 6/2007 Sb. rozh. trest. a tvrdil, že z těchto judikátů vyplývá, že trestnost činu se posuzuje podle pozdějšího zákona, jestliže je to pro pachatele příznivější, přičemž toto posuzování se uplatní také při posuzování otázky, zda je či není trestní stíhání promlčeno podle § 67 odst. 1 tr. zák.

Jestliže soud dospěje k závěru, že žalovaný skutek je trestným činem s mírnější trestní sazbou ve srovnání s trestným činem, pro který bylo zahájeno a dosud vedeno trestní stíhání, přičemž taková změna právní kvalifikace se promítne do jiné promlčecí doby činu, pak se musí zabývat též otázkou promlčení trestního stíhání ve vztahu k této mírnější právní kvalifikaci skutku; je tedy povinen posoudit i okolnost, zda došlo ke sdělení obvinění ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák. ještě v této kratší promlčecí době.

Dovolatel dále namítl, že názor soudu druhého stupně je v rozporu s § 16 odst. 1 tr. zák., který stanoví, že podle pozdějšího zákona se trestnost činu posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Délka promlčecí doby se přitom odvozuje od trestu stanoveného za trestný čin, jehož kvalifikace vzhledem k časové působnosti trestního zákona přichází v úvahu (znovu odkázal na rozhodnutí uveřejněné pod č. 40/1998 Sb. rozh. trest.). Domníval se proto, že podle § 16 odst. 1 tr. zák. mu nelze klást k tíži, že v době zahájení trestního stíhání byl stíhán podle časově správné kvalifikace, která se později v důsledku změny hmotného práva zmírnila a tak se i zkrátila promlčecí doba. Vzhledem k uvedenému mělo být trestní stíhání zastaveno již státním zástupcem v přípravném řízení, příp. soudem prvního nebo druhého stupně.

V závěru svého podání obviněný navrhl (aniž citoval ustanovení § 265k a § 265l tr. ř.), aby Nejvyšší soud zrušil obě shora uvedená rozhodnutí nižších soudů a sám rozhodl tak, že se podle § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. jeho trestní stíhání zastavuje, nebo zrušil usnesení odvolacího soudu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Současně sdělil, že ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlasí s projednáním věci v neveřejném zasedání.

K podanému dovolání se ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“) a uvedla, že s argumentací obviněného nesouhlasí. To odůvodnila tím, že trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., pro který byl obviněný odsouzen, je ohrožen trestní sazbou odnětí svobody v rozpětí od dvou až osmi let. Vzhledem k takto stanovené trestní sazbě činí promlčecí doba skutečně pět let [§ 67 odst. 1 písm. c) tr. zák.]. U obviněného bylo uplatněno hledisko časové působnosti trestního zákona (§ 16 odst. 1 tr. zák.). V důsledku novely trestního zákona účinné od 1. 1. 2002 došlo u daného skutku, který měl být spáchán v polovině roku 1992 a který byl k datu jeho spáchání kvalifikován jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. (s promlčecí dobou 12 let), ke změně právní kvalifikace ve prospěch obviněného a tudíž i ke zmírnění trestní sazby stanovené za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., což mělo za následek i zkrácení promlčecí doby na pět let.

Státní zástupkyně souhlasila s tím, že jedinou podmínkou zániku trestnosti je uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby, nicméně trestní zákon modifikuje běh této lhůty rovněž i dalšími okolnostmi, tak jak vyplývá z ustanovení § 67 odst. 2 a 4 tr. zák. Ustanovení § 67 odst. 3 tr. zák. pak uvádí důvody přerušování promlčení, které mají za následek, že dosud proběhlá promlčecí doba ztrácí z hlediska promlčení význam a promlčecí doba začíná běžet znovu (§ 67 odst. 4 tr. zák.). Podle § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák. se promlčení trestního stíhání přerušuje sdělením obvinění pro trestný čin, o jehož promlčení jde, jakož i po něm následujícími úkony policejního orgánu, státního zástupce či soudu, směřujícími k trestnímu stíhání pachatele. Především podle těchto zákonných ustanovení a zásad v nich vyjádřených je nutné posuzovat zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí.

Dále státní zástupkyně konstatovala, že pro skutek, kterého se obviněný dopustil v polovině roku 1992, bylo řádně zahájeno trestní stíhání usnesením podle § 160 odst. 1 tr. ř. ze dne 14. 6. 2000, které obviněný převzal dne 23. 6. 2000. Tomuto procesnímu úkonu nebránila překážka nepřípustnosti trestního stíhání ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. Ona zmíněná promlčecí doba, stanovená na trestní sazbu, již byl trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. ohrožen, doposud neuplynula. Okolnost, že došlo ke sdělení obvinění v době běžící promlčecí doby,

pak měla za následek její přerušování a počátek běhu nové promlčecí doby. Tento významný hmotně právní důsledek sděleného obvinění nemůže být, a s novou právní úpravou účinnou od 1. 1. 2002 také nebyl, negován, neboť sdělení obvinění bylo úkonem provedeným v souladu se zákonem se všemi s tím spojenými důsledky včetně přerušování promlčení. Shrnuje tedy, že od 23. 6. 2000 začala běžet nová promlčecí doba, na jejíž běh měly vliv pouze úkony provedené policejním orgánem nebo státním zástupcem směřující k trestnímu stíhání obviněného. Nová právní úprava se promlčení trestního stíhání přímo nedotkla. Pokud měla nepřímý vliv v podobě zmírnění právní kvalifikace, pak ji nelze v žádném případě interpretovat způsobem, jehož vyústění by bylo, že k přerušování promlčení by nedošlo a že je trestní stíhání promlčeno. Sdělením obvinění se přerušila promlčecí doba a začala běžet nová promlčecí doba, která se však v důsledku novely trestního zákona zkrátila na pět let, neboť příznivější změnou v otázce právní kvalifikace nastala situace, kdy pachatel je ohrožen již nižší trestní sazbou odnětí svobody, což se projevilo i zkrácením promlčecí doby.

Vzhledem k tomu, že v napadeném rozhodnutí státní zástupkyně nespátřovala žádné pochybení, v závěru svého vyjádření navrhla, aby Nejvyšší soud podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné v neveřejném zasedání za podmínek uvedených v ustanovení § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. Pro případ, že by Nejvyšší soud shledal podmínky pro jiné rozhodnutí, vyjádřila souhlas ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání jiným než navrženým způsobem.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné, neboť směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1 tr. ř.), a že splňuje i obligatorní náležitosti dovolání uvedené v ustanovení § 265f tr. ř.

Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda obviněným uplatněný dovolací důvod lze považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, jehož existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. Současně je třeba dodat, že z hlediska § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. nepostačuje pouhé formální uvedení některého z důvodů vymezených v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. odkazem na toto zákonné ustanovení, ale tento důvod musí být také skutečně v podaném dovolání tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen ve výroku napadeného rozhodnutí.

Již shora bylo konstatováno, že obviněný ve svém podání sice uplatnil dovolací důvody dva, a to podle § 265b odst. 1 písm. e) a g) tr. ř., aniž ovšem přitom rozlišil, které z uplatněných argumentů chce pod ten který důvod dovolání podřadit. Vzhledem k tomu, že žádný z argumentů nelze podřadit pod druhý z uvedených důvodů, Nejvyšší soud k němu nepřihlížel a naopak zaměřil svou pozornost na první z nich, neboť jen ten byl relevantně uplatněn a jen jeho se řešená problematika bezprostředně dotýká.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. je dán tehdy, jestliže proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřipustné.

Je tomu tak tehdy, jestliže ve věci existoval některý z obligatorních důvodů podle § 11 odst. 1, 4 nebo § 11a tr. ř., pro který nelze trestní stíhání zahájit, a bylo-li již zahájeno, musí být zastaveno. Tento dovolací důvod spočívá v tom, že příslušný orgán činný v trestním řízení – v závislosti na tom, kdy důvod nepřipustnosti trestního stíhání vyšel najevo – nerozhodl o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1, § 188 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1, § 231 odst. 1, § 257 odst. 1 písm. c), odst. 2, ani podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř.

Z citovaných procesně právních ustanovení má v dané věci zásadní význam ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř., podle něhož trestní stíhání nelze zahájit a, bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, je-li trestní stíhání promlčeno.

Pro posouzení otázky promlčení trestního stíhání je pak třeba zmínit následující hmotně právní ustanovení:

Podle § 16 odst. 1 tr. zák. se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

Podle § 67 odst. 1 tr. zák. trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí podle písm. b) dvanáct let, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně deset let, a podle písm. c) pět let, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně tři léta.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení se do promlčecí doby nezapočítává a) doba, po kterou nebylo možno pachatele postavit před soud pro zákonnou překážku, b) doba, po kterou se pachatel zdržoval v cizině, c) zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení se promlčení trestního stíhání přerušuje a) sdělením obvinění pro trestný čin, o jehož promlčení jde, jakož i po něm následujícími úkony policejního orgánu, státního zástupce nebo soudu směřujícími k trestnímu stíhání pachatele, nebo b) spáchal-li pachatel v promlčecí době trestný čin nový, na který tento zákon stanoví trest stejný nebo přísnější.

Podle odst. 4 citovaného ustanovení přerušením promlčení počíná nová promlčecí doba.

V posuzované věci hraje podstatnou roli také výše škody, kterou obviněný měl svým protiprávním jednáním způsobit. Přitom podle § 89 odst. 14 tr. zák. ve znění účinném v době sdělení obvinění (zejména ve znění zákona č. 290/1993 Sb.) se škodou velkého rozsahu rozuměla částka dosahující nejméně pětisetnásobku nejnižší měsíční mzdy stanovené nařízením vlády. Nařízení vlády č. 464/1991 Sb. jako minimální měsíční mzdu stanovilo částku 2000 Kč (tehdy Kčs), proto pětisetnásobek této minimální měsíční mzdy tehdy činil částku 1 000 000 Kč (tehdy Kčs).

V návaznosti na to je třeba zmínit, že podle sdělení obvinění bylo proti obviněnému zahájeno trestní stíhání dne 14. 6. 2000 pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. s tím, že (obviněný) měl poškozenému způsobit škodu ve výši cca 2 500 000 Kč. Vzhledem ke změně trestního zákona provedeného tzv. velkou novelou č. 265/2001 Sb., jímž byla s účinností od 1. 1. 2002 škoda velkého rozsahu podle § 89 odst. 11 tr. zák. stanovena částkou nejméně 5 000 000 Kč, bylo jednání obviněného následně překvalifikováno na trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. Podle citované novely trestního zákona byla totiž obviněným způsobená škoda podřazena pod pojem toliko značné škody (tou byla škoda dosahující částky nejméně 500 000 Kč).

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 24. 5. 2007, sp. zn. 14 T 92/2005, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. 5 To 321/2007, byl obviněný nakonec pravomocně uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. (se zjištěním, že způsobil škodu ve výši 2 500 000 Kč).

Nejvyšší soud při svém rozhodování nepřehlížel judikaturu citovanou obviněným v podaném dovolání (srov. shora). Z té je vhodné připomenout především rozhodnutí publikované pod č. 6/2007 Sb. rozh. trest., podle něhož: Jestliže soud dospěje k závěru, že žalovaný skutek je trestným činem s mírnější trestní sazbou odnětí svobody ve srovnání s trestným činem, pro který bylo zahájeno a doposud vedeno trestní stíhání, přičemž taková změna právní kvalifikace se promítne i do jiné (kratší) promlčecí doby činu, pak se musí zabývat též otázkou promlčení trestního stíhání ve vztahu k této

mírnější právní kvalifikaci skutku. Je tedy povinen posoudit např. i okolnost, zda došlo ke sdělení obvinění ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák. ještě v této kratší promlčecí době. Současně je však třeba dodat, že obviněný se domáhal aplikace tohoto judikátu na projednávanou věc zcela nepřípadně, jak vyplývá z dalšího textu.

Stejně jako soudy nižších stupňů a státní zástupkyně ve svém vyjádření dospěl také Nejvyšší soud k závěru, že trestní stíhání obviněného v dané věci promlčeno nebylo. Na samém počátku trestního stíhání i v dalším průběhu přípravného řízení byla obviněným způsobená škoda vyčíslena zcela reálně částkou 2 500 000 Kč (tehdy Kčs). Při takové výši škody, která nedoznala změny ani v konečném rozhodnutí soudů, bylo jednání obviněného právně kvalifikováno naprosto důvodně jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. s trestní sazbou odnětí svobody na pět až dvanáct let. V takovém případě promlčecí doba činila dvanáct let.

Jestliže se obviněný dopustil trestné činnosti v polovině roku 1992 a trestní stíhání proti němu bylo zahájeno usnesením podle § 160 odst. 1 tr. ř. ze dne 14. 6. 2000, které převzal dne 23. 6. 2000, pak takovému procesnímu úkonu nebránila překážka nepřipustnosti trestního stíhání ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř., protože promlčecí doba v té době ještě neuplynula (uplynula by až v polovině roku 2004).

K následné změně právní kvalifikace jednání dovolatele nedošlo v průběhu trestního řízení na základě provedené dokazování novými skutkovými zjištěními, ale pouze vzhledem k nově formulovanému ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák., jímž byl (proti předcházející právní úpravě pětinasobně) povýšen pojem škody velkého rozsahu na částku dosahující nejméně 5 000 000 Kč. Jak již bylo shora uvedeno, jednání obviněného, tak jak bylo vymezeno na počátku trestního stíhání a jak je konkretizováno ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, se po skutkové stránce nikterak nezměnilo.

Okolnost, že obviněnému bylo sděleno obvinění v průběhu (původně dvanáctileté) promlčecí doby (počítané od spáchání trestného činu), měla za následek její přerušování a počátek běhu nové promlčecí doby. Bylo-li trestní stíhání obviněného zahájeno usnesením podle § 160 odst. 1 tr. ř. ze dne 14. 6. 2000, které převzal dne 23. 6. 2000, začala od tohoto dne běžet nová promlčecí doba (v tom okamžiku stále dvanáctiletá, neboť i tehdy přicházela reálně v úvahu původní právní kvalifikace podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák.). Teprve v průběhu této nové promlčecí doby došlo ke změně trestního zákona (s účinností ode dne 1. 1. 2002) a tím i ke změně právní kvalifikace, která však měla vliv jen na délku nové promlčecí doby. Ta od naposledy uvedeného okamžiku sice byla s ohledem na ustanovení § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák. pouze pětiletá, neboť po tzv. překvalifikaci byl obviněný stíhán pro trestný čin podvodu pouze podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. v účinném znění, avšak ani ke dni pravomocného odsouzení obviněného neuplynula. Byla totiž v období po 1. lednu 2002 znovu (a opakovaně) přerušována ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák. úkony policejního orgánu, státního zástupce a nakonec soudu směřujícími k trestnímu stíhání obviněného.

Námítky obviněného, že soudy měly postupovat podle § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. a zastavit jeho trestní stíhání, neboť bylo promlčeno, Nejvyšší soud nemohl přijmout. Proto z výše a jen stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné. V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. tak učinil v neveřejném zasedání.